ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Ένα Χριστουγεννιάτικο Δέντρο ...στο Πορτμπαγκάζ

εκδοσεις Μιχαλη Σιδερη

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΣΤΟ ΤΙΜΟΝΙ

Η ατμόσφαιρα ελαφριά και κάπως χαζοχαρούμενη.

Το δυσκολότερο κομμάτι έχει φύγει και η ημέρα έχει αρχίσει να γλυκαίνει. Η αγαλλίαση βρίσκεται περίπου στο 40% ενώ ένα ποσοστό του 60% αγγίζει η κούραση. Ακριβώς έτσι μεταφράζεται ένα απόγευμα μιας κρύας, τσουχτερής Παρασκευής μετά από τη δουλειά. Τρεις φίλοι, πρώτα φίλοι και μετά συνάδελφοι, έχουν επιτέλους σχολάσει. Το γραφείο αποτελεί για την ώρα τον τελευταίο προορισμό σε ολόκληρο τον χάρτη που θα επέλεγαν να επισκεφθούν μιας και πέρασαν πάνω από δέκα ώρες κλεισμένοι εκεί. Βρίσκονται ήδη μέσα στο αμάξι και ο καθένας έχει βολευτεί με τον τρόπο του. Ο ένας τρίβει τα πόδια του με μανία προκειμέ-

νου να ζεσταθεί έστω και λίγο. Ο άλλος μασουλάει ένα κρύο σάντουιτς που αφήνει ένα άρωμα γαλακτοκομικής παρακμής γύρω του. Στο τιμόνι οι παλάμες του οδηγού σφίγγουν και ιδρώνουν μπροστά στην ιδέα της ελευθερίας ενός Σαββατοκύριακου. Όχι και οποιοδήποτε Σαββατοκύριακο βεβαίως βεβαίως! Παραμονή Χριστουγέννων σήμερα και οι ρόδες κυλάνε στον δρόμο σαν τηλεκατευθυνόμενες.

— Α. «Επιτέλους Χριστούγεννα!»

Μουρμουρίζει ο οδηγός που χαμογελάει κουρασμένος μετά από μια εξουθενωτική εργάσιμη ημέρα. Εδώ και ένα πεντάλεπτο, ησυχία έχει σκεπάσει το εσωτερικό του αμαξιού, σαν μια κουβέρτα που βαραίνει όλο και περισσότερο όσο έρχεται η ώρα να σηκωθείς από το κρεβάτι σου νωρίς το πρωί. Ασυναίσθητα και οι τρεις φίλοι παρατηρούν το ίδιο πράγμα. Μια λεπτομέρεια που τραβάει την προσοχή τους. Κάτι ικανό να

καθηλώσει τα βλέμματα και να ενώσει τις σκέψεις τους. Η σιωπή σπάει και γίνεται κομμάτια.

— Α. «Πώς γίνεται αυτό, μωρέ;»

— Β. «Ναι, ρε συ, τόση ώρα το σκέφτομαι».

— Γ. «Τι, ρε; Γι' αυτό μπροστά λες, ε;»

— Α. «Πώς γίνεται να μαγκώσεις το κλαδί από το χριστουγεννιάτικο δέντρο σου στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου;»

Τα κομμάτια της ησυχίας που έσπασαν πριν λίγο, ενώθηκαν ξανά και έγιναν γέλια. Γέλια και φωνές πλέον χτυπάνε τα τζάμια τόσο δυνατά που τα διαπερνάνε αφού ακούγονται μέχρι έξω από το αμάξι. Οι θεωρίες αρχίζουν. Ιστορίες και πιθανά σενάρια βγαίνουν από τα στόματα των ηρώων μας. Η φαντασία τους ξεχειλίζει ακριβώς όπως και η σταγόνα μουστάρδας που ξεχείλισε από το παρακμιακό σάντουιτς και πλέον κάθεται αναπαυτικά στο πίσω κάθισμα. Γεγονός ικανό να κόψει την όρεξη του οδη-

γού που ευτυχώς έχει επικεντρωθεί στο κλαδί του χριστουγεννιάτικου έλατου που είναι μαγκωμένο στο πορτμπαγκάζ του μπροστινού αυτοκινήτου.

— Α. «Εγώ λέω, ότι είναι κάποιος αδιάφορος. Κάποιος που δεν πιστεύει στη μαγεία των Χριστουγέννων. Ένας ασεβής που ακόμα δεν έχει στολίσει».

— Β. «Εγώ λέω, θα ’ναι καμία θείτσα τελειωμένη και δεν παίρνει χαμπάρι».

— Γ. «Ε, κάτσε και εγώ πρέπει κάτι να πω τώρα. Εγώ λέω πως είναι κάποιος που έχει κάνει κάτι βρόμικο, κάτι σοκαριστικά απάνθρωπο και πάνω στη βιασύνη του... ΜΠΑΜ. Το μάγκωσε, Χε Χε Χε!»

— Α. «Εγώ πιστεύω ότι θα ’ναι κάποιος που απλά πάει να πετάξει το παλιό του δέντρο για να πάρει καινούριο ακριβώς πριν μπουν τα Χριστούγεννα».

Όλοι τους συμφώνησαν. Κατά βάθος δεν πείστηκαν από καμιά φανταστική ιστορία. Η περιέργειά τους ήταν αυτή που τους νίκησε. Τους έκανε να συμ-

φωνήσουν συγκαταβατικά. Τους έκανε να παραδοθούν σε ένα υποθετικό σενάριο. Η ανάγκη τους ήταν πλέον να περάσουν από τη θεωρία στην πράξη. Η επιθυμία ήταν μια. Απλά να δουν τον οδηγό. Πώς μοιάζει; Τι φάση είναι; Είναι άραγε άντρας ή γυναίκα; Νέος, αδιάφορος πιτσιρικάς ή μεσήλικας που δεν σηκώνει υποδείξεις; Η αντίστροφη μέτρηση αρχίζει. Μα τι είναι;

— Γ. «Πάτα το λίγο να δούμε πώς μοιάζει, ρε».

Η περιέργεια έδωσε ώθηση σαν τουρμπίνα σε απογείωση. Το πόδι κόλλησε στο γκάζι και το βλέμμα όλων καρφώθηκε στο παράθυρο του οδηγού. Κόπι-πέιστ χαμόγελο υπήρχε στις φάτσες τους. Πλέον τους ένοιαζε μόνο να ξεδιψάσουν την περιέργειά τους.

Το απόγευμα σηκωνόταν σιγά σιγά για να κάτσει η νύχτα. Η θερμοκρασία πάγωνε πολύ απότομα και το φώς ξέβαφε πάνω στην παλέτα του σκοταδιού την ίδια

ώρα που η καταχνιά απρόσκλητη έκανε την είσοδό της και με άνεση στρογγυλοκάθισε στο κάδρο. Η ησυχία κάνει και πάλι την επιστροφή της αφού οι παρατηρητές μας πλέον τρίβουν τα μάτια τους σοκαρισμένοι.

Ωχ... Μα τι είναι;

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ

Μόλις διαπίστωσαν ότι δεν υπήρχε οδηγός πίσω από το τιμόνι, τα μυαλά τους πάγωσαν. Πάγωσαν όπως η βουνοκορφή που σκεπάζεται από πυκνό χιόνι. Το μπροστινό αμάξι έπαψε να τσουλά στο οδόστρωμα. Ξαφνικά άρχισε να σηκώνεται από το έδαφος σαν έλκηθρο. Ακριβώς από πίσω σαν να ήταν καλωδιωμένο ακολουθούσε και το δικό τους αμάξι. Οι τρεις φίλοι αρκετά εγωιστές για να δείξουν φόβο, επωφελήθηκαν της ευκαιρίας και θαύμασαν φευγαλέα τη στολισμένη πόλη από ψηλά. Ήταν σχεδόν Χριστούγεννα εξάλλου. Ξαφνικά συνειδητοποίησαν από κοινού πως τα μάτια τους είναι καρφωμένα για άλλη μια φορά στο πορτμπαγκάζ του μπροστινού αμαξιού που ήταν πλέον ορθάνοιχτο.

Ένας ήχος, σαν αερικό που έρχεται από τον βορρά να σου κλέψει την ψυχή, ήχησε. Σφύριγμα ικανό να ματώσει το μέσα σου, να σε κάνει να θες να κλείσεις απεγνωσμένα τα αυτιά σου ενώ ζαρώνεις τα μάτια. Παχύ χιόνι αρχίζει να βγαίνει μέσα από το πορτμπαγκάζ με ορμή. Μέσα σε δύο λεπτά της ώρας, το χιόνι κάλυψε ολόκληρο το αμάξι των τριών μας φίλων κάνοντάς το ακόμα πιο άσπρο απ' ό,τι ήταν πριν. Η τελευταία νιφάδα ήρθε και κούμπωσε σαν το τελευταίο κομμάτι ενός δυσνόητου πάζλ που πλέον έχει συμπληρωθεί. Τότε το ραδιόφωνο άνοιξε μόνο του!

«ΧΟ ΧΟ ΧΟ,

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ!»

Μια άγνωστη φωνή που αποτυπώνεται στη μνήμη εξαιτίας του τρόμου που προκαλεί. Το αμάξι κουνιέται πάνω κάτω και το χιόνι όλο και πιο βίαια χαϊδεύει το εξωτερικό του. Οι ήρωες νιώθουν λες και βρίσκονται μέσα σε μια χριστουγεννιάτικη